

Rierkegaard: Ja, jeg kan rigtignok endnu ikke see mig overbeviist ved de Grunde, som den høitagtede Forslagsstiller har fremført. Jeg kan for det første ikke see mig overbeviist ved, hvad han har tydet hen paa, og som oftere før er blevet sagt, at Ordet „tilsigtet“ skulde være svævende. Det er mig ikke muligt at forstaae, at der skulde være noget Svævende deri, og at det ikke meget godt ved en ægte og begrundet juridisk Fortolkning over hvert enkelt Document skulde kunne bringes til Afgjørelse, hvilke Bestemmelser og hvormange deri der tilsigte visse Fordele for Godssets Bønder i Særdeleshed, og hvilke Fordele. Men selv om jeg kunde gaae ind paa at indrømme, at der var noget Svævende i dette Udtryk, maatte jeg derhos dog nødes til vedblivende at yttre mig imod det foreliggende Vædringsforslag, da dette, som jeg tillod mig før at yttre, og hvilket jeg ikke har hørt gjendrevet, netop faa indeholder en Feil af samme Væksaffenhed. Thi „Bestemmelser til særlig Fordeel for Godssets Fæstere,“ er aabenbart ogsaa dobbelttydigt, og der kan ligesom forstaaes derved enten Bestemmelser, som, det være nu tilsigtet eller ikke, falde og ere faldne ud til særlig Fordeel for Fæstterne, eller Bestemmelser, som have den erklærede Hensigt, at skulle tjene til Fæstternes Lary. Tager man nu den sidste Forklaring for gyldig, faae Ordene ganske samme Mening som Udtrykket „tilsigtet.“ Skulde derfor dette Forslag, saaledes som det er stillet af den ærede Forslagsstiller (Blechberg), i mine Dine kunne foretræffes for det Forslag, der er kommet fra det andet Thing, maatte der dog — foruden den Forandring med Hensyn til Udtrykket „Fæstere,“ som ogsaa andre ærede Medlemmer have tydet hen paa, og som jeg før glemte at udtale, at jeg ønskede — gjøres den Forandring, at der istedetfor „Bestemmelser til særlig Fordeel“ maatte sættes: Bestemmelser om særlig Fordeel eller om særlige Fordele for Godssetnes Bønder, hvilket naturligviis vilde give Sagen en ganske anden Holdning og Klarhed. — At den høitærede Justitsminister har erklæret sig mere tilfreds med den nye Redaction, er naturligviis et saameget stærkere Argument imod mig, som jeg maa beklage, at Justitsministeren ikke er her tilstede, og det

altsaa her alene kan være en Strid imellem hans Autoritet ligeoverfor min, idet jeg jo strax maa indsee, at der slet ikke kan være nogen Sammenligning i denne Henseende. Og rigtignok forekommer det mig, at Justitsministeren under en tidligere Forhandling i denne Sag har yttret, at det vilde blive ham høist betænkkeligt at anvende Loven, naar den beholdt denne § 2 usforandret. Men det forekommer mig dog ogsaa, at han har yttret, at naturligviis uden en saadan § 2 vilde det Samme, som den byder, blive iagttaget. Det forekommer mig da, at deraf synes at følge, at selv om det ogsaa skulde blive Justitsministeren meget vanskeligt, vilde han dog nok, naar § 2 kom til, kunne gjøre det Samme, han vilde gjøre, naar Paragraphen ikke var kommen til, sørge for, hvad der kjendeligt og væsentligt er Meningen og Indholdet af denne Paragraph, at det Fornødne til at sikke Bøndernes Ret ved Meddelelsen af de omspurgte Bevillinger bliver iagttaget.

Da Ingen videre ønskede at yttre sig, gif man over til Afstemning hvorved:

1) Lovforslaget § 1:

De i adskillige Creationsbreve for Lehn, Stamhuse eller Fideicommissgodser indeholdte Forbud for Bestoderen mod endog blot at anholde om Tilladelse til at afhænde det under det paagjældende Lehn, Stamhuus eller Fideicommissgods henhørende Bøndergods skulde være ophævede.

vedtoges med 30 Stemmer mod 1.

2) Forslag af Blechberg:

At § 2 bliver at affatte som følger:

„Forsaauidt der i Creationsbreve for Lehn, Stamhuse eller Fideicommissgodser indeholdes Bestemmelser til særlig Fordeel for Godssetnes Fæstere, bliver det ved Meddelelsen af Bevillinger til at afhænde det til saadanne Lehn, Stamhuse eller Fideicommissger henhørende Bøndergods at paasee, at disse Bestemmelser saavidt muligt iagttages ved Afhandelserne.“

blev, da der ved den første, paa sædvanlig Maade foretagne Afstemning afgaves 16 Stemmer for og 17 mod Forslaget, ved Navneoprøab, der foretoges i Henhold til Forretningsordenens § 39, som det af Medensaaende